

[Justitsministeren]

udlændinge, der opholder sig permanent i landet, også integreres og kommer til at indgå i det danske samfund. I den forbindelse synes jeg det er tankevækkende, at det blandt visse grupper af udlændinge, som er kommet hertil som gæstearbejdere for ikke så få år siden, er almindeligt, at de pågældende og også deres børn søger til hjemlandet for at finde en ægtefælle, det fremmer i hvert fald ikke integrationen.

Navnlig de såkaldte børneægteskaber mener jeg vi bør imødegå, f.eks. ved at stille krav om, at ægtefæller i almindelighed skal være over 18 år, før de kan få familiesammenføring. Et synspunkt, der, så vidt jeg kan skønne, er bred dækning for i Folketinget, men det bør også overvejes nærmere, hvor længe der skal være mulighed for at inddrage en opholdstilladelse, som er givet med henblik på familiesammenføring med en ægtefælle, hvis samlivet mellem ægtefællerne ophører. Efter de regler, som gælder i dag, kan en udlændings opholdstilladelse ikke inddrages, hvis den pågældende har samlevet med sin ægtefælle her i landet i 2 år. Den frist mener jeg er for kort, den bør forlænges, hvis man skal gøre det mindre attraktivt at indgå ægteskab blot med henblik på at omgå indvandringsstoppet, så når fru Ebba Strange efterlyste motiver til det forslag om en forlængelse fra 2 år til eksempelvis 4 år, som er lagt frem i mit oplæg, så er sigtet præcist at minimere de omgåelses- og misbrugsmuligheder, som der efter min opfattelse er i en 2-års-regel. Jeg mener også, at hvis vi gennemfører en forlængelse, må man naturligt i den sammenhæng se på en vis adgang til at kunne dispensere, som der er peget på f.eks. i forbindelse med dødsfald, hvilket vi også i dag oplever eksempler på selv under de 2 år.

Det sidste område for familiesammenføring, som jeg vil nævne, er familiesammenføring med forældre, der de seneste dage har givet anledning til nogen debat. I dag er der et retskrav på opholdstilladelse til forældre, der er over 60 år, og jeg må sige, at jeg har svært ved at se nogen særlig begrundelse for, at forældre, der typisk har kunnet opholde sig i udlandet igennem en meget lang årrække uden bofællesskab med børn, der bor her i Danmark, blot fordi de passerer en aldersgrænse på 60 år, skal have et retskrav på at få opholdstilladelse her i landet. Der skal naturligvis fortsat være en mulighed

for at få familiesammenføring også med forældre, men et egentligt retskrav mener jeg ikke der er behov for.

Så er der forslaget vedrørende de facto-flygtningene, hvor vi lægger op til at ophæve det egentlige retskrav. Når jeg har fundet det naturligt at tage det spørgsmål op, skal det også ses i lyset af det behov for prioritering, som jeg tidligere har været inde på.

Vi har i de senere år alene haft mulighed for at modtage mellem 600 og 800 flygtninge fra FN's lejre rundt omkring i verden, samtidig med at vi har brugt meget betydelige ressourcer på personer, der ikke er flygtninge i konventionens forstand. Den prioritering synes jeg ikke er rigtig og rimelig, og jeg mener, at man må spørge sig selv, om ikke de ressourcer, vi kan stille til rådighed, bør bruges på de mennesker, der har det største behov for hjælp. Vi er ikke afvisende over for en forhøjelse af den kvote, som vi kan stille til rådighed for FN, men det forudsætter naturligvis, at vi bliver i stand til at styre de ressourcer, vi i øvrigt anvender på flygtningearbejdet.

En ophævelse af den danske, og her vil jeg godt understrege særregel, hvor der er et egentligt retskrav på de facto-status, betyder naturligvis ikke, at der overhovedet ikke er nogen fra den gruppe, vi her taler om, som kan få opholdstilladelse i landet. Der skal fortsat være en mulighed for at få opholdstilladelse, men efter en skønsom vurdering i de enkelte tilfælde, og der skal selvfølgelig fastsættes nogle kriterier som udgangspunkt for Flygtninge-nævnets arbejde, men der skal ikke være et egentligt retskrav.

Det sidste punkt, som jeg vil nævne i forbindelse med de generelle hovedpunkter, som alle ordførere har været inde på, er behandlingen af udlændingesagerne. Der er jo i oplægget givet en beskrivelse af de meget tunge sagsgange, der navnlig findes i asylsagerne. Det tunge system giver i sig selv god grund til at ændre proceduren, og når man samtidig ved, at der i den senere tid er sket et markant fald i antallet af asylansøgere, som opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse som flygtninge, må man sige, at en reform er en absolut nødvendighed. Vi bruger alt for mange ressourcer til sagsbehandling og indkvartering af personer, som ikke opfylder betingelserne for at blive anerkendt som flygtninge, ressourcer, som